

Última carta

XAVIER SOBREVÍA

Haití

El terrible terremoto del martes ha dejado más destrozado uno de los pueblos más pobres de la Tierra. **Haití**, con unos nueve millones de habitantes, ha sufrido un seísmo de intensidad 7,3 en la escala de **Richter**. Una fuerza tal que provoca una destrucción masiva, con deslizamientos de terrenos que sepultan cualquier población. ¡Sólo les faltaba este desastre!

La cercanía de la capital del país, **Puerto Príncipe**, al epicentro del terremoto, agrava más la situación. Quedó a tan sólo quince kilómetros y la gran mayoría de construcciones han quedado en ruinas. Sirvan de ejemplo el hundimiento del Palacio del Presidente, de la sede de la **ONU**, o de la Catedral. El aeropuerto ha quedado muy afectado y la ayuda se está canalizando a través de la vecina **República Dominicana**.

Los daños están por cuantificar. Pero la catástrofe ha puesto en la portada de todos los medios de comunicación la paupérrima situación de aquel país. Nadie ha dado una cifra estimada de muertos, pero se da por seguro que serán decenas de miles. El número de heridos será todavía mayor y el riesgo de epidemias es preocupante. De muchas naciones del mundo se han empezado a enviar equipos de salvamento, perros adiestrados en encontrar supervivientes, hospitales de campaña, alimentos y agua. Lideran estas ayudas **Brasil**, país que tiene en Haití militares bajo el mandato de la **ONU**, y **Estados Unidos**.

Es muy importante la ola de solidaridad que se ha levantado para ayudar a Haití. Pero ¿será suficiente? Hemos escuchado en la radio y en la televisión que diversas entidades recogen dinero para ayudar a los afectados. No todas merecen la misma confianza y es importante canalizar la ayuda principalmente a través de las redes sociales que ya funcionan en el país. Son las que mejor conocen a las personas, las necesidades más urgentes y los canales de distribución más eficaces. Por esto especialmente inspira confianza lo que se pueda donar a través de **Cáritas**, pues es una institución que conoce bien el terreno.

Minarets, laïcitat i democràcia

El passat 29-N el 57,5% dels votants suïssos es manifestaren en referèndum a proposta de la ultradreta del Partit Popular Suís (SVP-UDC) en contra de la construcció de minarets a les mesquites. La iniciativa va començar fa un any i mig amb una campanya porta a porta de l'extrema dreta per recollir signatures per poder portar a referèndum la proposta. Dels 27 cantons de la Confederació Helvètica només quatre han rebutjat la idea que les mesquites suïsses no tinguin minarets.

Els arguments dels promotors són del tot demagògics. Els minarets fan sorolls i molesten amb la crida a l'oració a primera hora del matí, això és fals ja que la legislació helvètica regula suficientment la contaminació acústica, i si fos així, per què no prohibir també les campanes dels campanars de les esglésies?

Aquests arguments falsos són utilitzats per la dreta xenòfoba en moments de crisi econòmica i son doblement perillosos ja que fomenten el populisme i la intolerància.

Tot i que les reaccions des de l'àmbit polític europeu han estat immediates en posicionar-se en contra, el resultat d'aquesta iniciativa suïssa obre una sèrie d'interrogants sobre el funcionament de les democràcies i l'exercici de les llibertats inclosa la religiosa a Europa. És fer demagogia dir: si en molts països musulmans, dotats d'estats teocràtics, és prohibeix construir esglésies, cal reaccionar amb la mateixa mesura. Europa ha deixat des de fa molt de temps l'etapa de l'estat teocràtic feudal. La superació de la teocràcia en estats moderns i democràtics no va suposar una negació de les religions i les creences a la inversa, va donar una via lliure a la llibertat d'expressió en tots els àmbits.

Comença a ser evident que el model de l'estat-nació sorgit de la il·lustració amb la voluntat de construir identitats homogenies, ha entrat en crisi davant la rea-

litat multicultural i plurireligiosa.

A Europa i ha 15 milions de musulmans i la tendència és que aquesta xifra vagi en augment. L'islam europeu és molt divers i majoritàriament és moderat, però necessita trobar el seu encaix que faciliti la seva integració amb naturalitat en una Europa cada vegada més plural.

Els diferents models d'estats laics europeus han tingut fins ara una relació amb la tradició cultural i religiosa cristiana, tant la catòlica com la protestant, amb l'arribada amb força de l'islam però també d'altres confessions, aquest models han quedat caducs.

Si volem una societat oberta i plural, el principi de laïcitat ha de ser l'eix regulador de totes les sensibilitats d'una societat. Aquests nous models de laïcitat tot i mantenir com és natural el caràcter aconfessional de l'Estat, ha de garantir el dret a les tradicions culturals i a les pràctiques religioses sempre que respectin les lleis vigents i no vulnerin els drets humans.

Potser pot semblar utòpic i ingenu, però la defensa dels valors democràtics no ens deixa cap altra opció per frenar l'augment de les postures excloents i xenòfobes, que alhora provocarien que els musulmans europeus es sentissin rebutjats i això fomentaria el creixement del fonamentalisme religiós en aquesta comunitat.

Davant d'aquest risc, les democràcies i els demòcrates europeus tenim el deure i la responsabilitat d'evitar-ho. Està en joc el bé més preuat, la convivència.

JOAN TUSET I TAULATS

Sindicalista de la UGT

La gent jove, un repte de país

Els darrers mesos tots parlem molt del futur del nostre país. Un país que té molts reptes, ja sigui en l'àmbit econòmic de les infraestructures, com en el de la formació o el de les polítiques de benestar, entre molts d'altres. Però, tal com acostuma a passar, quan tots parlem del futur del nostre país ens oblidem d'aquells que hauran de gestionar-lo, la gent jove. En aquest context, l'Avalot-Joves de la UGT de Catalunya, torna a denunciar la precària situació de gran part de la població juvenil.

Crec que és interessant repassar algunes de les dades que ens han recordat aquests dies: la taxa d'atur de la població jove actualment és del 37,55%, la del total de població, una de les dades que crec que ens hauria de preocupar més és la tornada a casa dels pares de molts joves que ja n'havien marxat. En la franja de 18 a 24 anys la taxa d'emancipació s'ha reduït en un 16% i en la de 25 a 29 anys, en un 7%. Un altre àmbit també preocupant és la formació, el nombre de joves que no ha finalitzat els estudis primaris augmenta d'una forma alarmant, l'any 2005 representaven un 12%, l'any 2009 eren el 18%. A tot això hi hem de sumar els més de 335.700 joves d'entre 16

i 24 anys que no treballen, però que tampoc segueixen cap itinerari formatiu.

El nostre país no es pot permetre la situació de precarietat que viu molta gent jove actualment. No ens ho podem permetre, perquè aquests joves d'avui són els futurs generadors de riquesa de demà, perquè no podem fomentar l'augment de desigualtats socials que pot representar tenir un gruix important de la ciutadania un esglaó per sota de la resta de la societat. Per això crec sincerament que hem d'incorporar, com a repte de país, la millora de les condicions de vida de la gent jove i, sobretot, treballar per fer desaparèixer les desigualtats que afecten aquest col·lectiu. Si volem tenir un país de futur, hem de treballar per oferir a la gent jove un present més digne.

OSCAR RIU I GARCIA

Secretari comarcal
UGT de Catalunya